

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Acollidors

Milers de persones converteixen en un èxit rotund la manifestació a favor dels refugiats i per exigir als governs que en respectin els drets.

10
anys

Residència

CiU vincula el permís de residència al català. Vol que l'Estat traspassi la competència per autoritzar l'estada "permanent".

20
anys

Conspiració

El govern espanyol tem l'aparició de noves proves documentals que implicarien Álvarez-Cascos en la trama que pretenia fer caure González.

Full de ruta

Oscar Palau

Barra lliure amb Catalunya

Diu el president socialista d'Extremadura que no hi ha dret que a Catalunya l'escola sigui en català (fet que fins ara el seu partit havia acceptat, però ja ni això) i que també ha de ser en castellà. Ho diu també el seu company d'Aragó, que ni tan sols és capaç de protegir el propi idioma històric i que mai ha permès que el català sigui matèria obligatòria a la part del seu territori on és primera llengua... Aquests dirigents disposen sobre Catalunya igual que ho fan, és clar, els del PP i Cs d'arreu de l'Estat, els mateixos que no volen al País Valencià l'aiguallit sistema amb què volen fulminar la immersió a Catalunya, i que qualifiquen d'imperialista i adoctrinador a qui ensenya el mapa dels territoris on es parla una llengua que el pancastellanisme imperant –o sigui, l'espanyolisme– vol seguir arraconant, fent que no sigui ni requisit per exercir a la funció pública. Avui tots aquests forasters que viuen a Mèrida, a Saragossa o a Madrid opinen, i a sobre pretenen decidir, so-

Tothom a fora pontifica sobre què hem de fer els catalans, però el nostre vot no compta

bre una llengua i un sistema educatiu que no són els seus, però és que ahir determinaven que els catalans no podem tenir el president que hem votat; per Cap d'Any condemnaven el procés dels malvats separatistes –mai per convidar-los a compartir un projecte comú, sinó per exigir-los que s'hi sotmetin– i demà pontificaran sobre si una televisió que no veuen o una policia que no coneixen fan bé la feina per a la gent a qui va dirigida. Hola? A algú li interessa el que pensem i votem aquí? A algú li estranya que vulguem actuar segons el que pensem i votem aquí? Pararan d'atacar-nos, insultar-nos i perseguir-nos per voler fer-ho?

Propiciada per la impunitat total amb què actuen els jutges i el govern del 155, s'ha instaurat una mena de barra lliure en l'opinió pública espanyola on tothom es veu amb cor de ficar-se amb Catalunya i dictaminar sobre el que hem de fer o deixar de fer els catalans, com si fóssim una joguina seva. O una colònia. Però més greu encara seria que ens els creguéssim perquè deixar o no que s'imposi el seu relat tergiversat és a la nostra mà. I és tan fàcil com obviar-lo. Gràcies per l'interès, però ja ens sabem (i ens sabrem) espavilar.

Tribuna

Núria Esponellà. Escriptora

Paper, pedra

Diu en que el paper sempre guanya la pedra, però aquesta és una veritat a mitges, perquè en el trio lúdic del pedra-paper-tisores el paper obté un resultat immediat, fruit de la simplicitat d'un joc que parteix d'unes regles que ningú discuteix. Igual que en els eslògans simples i directes, de l'estil de "la democràcia sempre guanya". Doncs sí i no. Vull dir que sí pel que fa als principis que defensa, però no tant quan es tracta d'obtenir resultats a curt o mitjà termini.

SOVINT LA DEMOCRÀCIA, igual que la cultura, no guanyen al ritme necessari que caldria. Entre altres coses perquè la democràcia només funciona quan els ciutadans –almenys una gran majoria– tenen educació democràtica, i això no s'aconsegueix en dos dies, ni tan sols en dues generacions, més quan no hi ha voluntat real –de política educativa amb majúscules– de fer pedagogia en aquest sentit. I això comença a les famílies i a les aules. A les que coneix, l'objectiu no és mai adoctrinar ni tampoc crear babaus, sinó alumnes amb criteri propi. Alumnes que puguin parlar de tots els temes, siguin els que siguin, fins i tot

d'activistes i polítics que estan en presó preventiva. I ho puguin fer amb respecte per a totes les opinions. Només així es poden crear les bases d'una democràcia més sòlida. Digueu-me ingènua, però continuo creient en l'esforç honest i penso que "si cadascú fes bé la seva feina, el món s'arreglaria sol" (una idea del poeta Maragall de la qual s'ha apropiat descaradament un anunci televisiu).

QUAN ASSUMEIXES ELS INCONVENIENTS de treballar per a la cultura i l'educació, saps que el rol flexible del paper, enfront del poder rígid de la pedra i de l'embat precís de les tisores, és força més arriscat, i aparentment fràgil. Perquè en la vida real, les millores socials, el respecte als drets fo-

ramentals de les persones o l'aposta pels valors culturals són difícils d'aconseguir. La democràcia es pot pervertir quan esdevé populista, quan els mitjans de comunicació són una eina de desinformació per a ciutadans que no es preocupen per la qualitat del sistema, etc., etc. A curt termini, la democràcia perd: la victòria del paper sol ser lenta i sinuosa. Com en l'ensenyament, els resultats acostumen a veure's anys més tard. Més tenint en compte que en el món de la política, com en el de la vida diària de tantes famílies, el curt termini acostuma a ser imperatiu.

ALLÒ QUE REQUEREIX MÉS ESFORÇ, allò que implica un resultat que es fa esperar, es converteix en un tema pesat i dur. Per això, també soc partidària d'agafar-se les coses bé i d'agrair la vida. Tal com va tot, a més d'un li caldrà fer un gran "oom" i anar a classes de ioga. Jo soc la primera, acostumada com estic a l'esforç que comporta escriure i al ball estressant entre classe i classe. Perquè, en la vida, també fa mandra afrontar pors i reptes. I a diferència de qualsevol joc, la confiança és molt més important que l'atzar.

“La democràcia es pot pervertir quan esdevé populista”

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-girona@elpuntavui.cat

Girona creu en les entitats socials?

■ Aquesta setmana s'ha complert el que era un rumrum a Girona: l'ampliació de places del servei d'estacionament amb limitació horària. Interessant perquè avui ja no recordem el que es va votar en el ple del 14 de desembre del 2015. Amb vots de CiU i la CUP, es va aprovar la municipalització de les zones blaves i verdes per motius d'urgència. M'agradaria recordar els acords obtinguts en aquell ple: assumir la gestió del servei i subrogar el personal que el prestava, assumir el compromís corporatiu que la gestió de noves zones d'estacionament regulat vagi a càrrec d'empreses del tercer sector, els majors ingressos derivats pel canvi de gestió directe es destinarien al pla de mobilitat, el pla d'accessibilitat i si s'escau, a subvencions a projectes del tercer sector. I per raó

de l'especial singularitat d'aquest servei, la substitució del personal hauria d'ésser així mateix amb persones que acreditin estar en disposició del certificat de discapacitat.

Ara que ja han passat dos anys més, podem dir que l'Ajuntament no ha complert els punts. Seria molt llarg d'explicar punt per punt. Sí que sabem, amb aquesta ampliació, que no han donat l'opció a cap empresa del tercer sector de gestionar-la. Que les subvencions a projectes del tercer sector no s'han incrementat i que al final es va haver de crear a correu una borsa laboral per a persones amb discapacitat per poder optar a una feina en les zones blaves i verdes.

Resumint: les entitats del tercer sector a la ciutat de Girona cada cop atensem més gent però cada cop podem treballar menys a la nostra ciutat. Es creen protocols de clàusules socials en la contra-

ctació pública, però poc efectives. I la gran pregunta segueix sent la mateixa: Girona creu en el tercer sector i en les entitats que treballen per als col·lectius més desfavorits? Les entitats del tercer sector comencem a estar farts que tot siguin bones paraules però poques accions. Girona es mereix una manera de fer més social i responsable. I sobretot, que els acords dels plens es compleixin i no quedin en només paraules de cara a la galeria.

ALBERT CARBONELL QUER
President Grup Mifas

Menyspreu i injustícia

■ El nostre pecat d'independentisme s'ha trobat amb tres dificultats. Potser hem volgut anar massa de pressa i faltaven més convençuts. Potser creïem que el govern espanyol era realment democràtic i Europa no ens ha volgut escoltar.

El menyspreu amb què es tracta les persones, el ressentiment amb què parlen els polítics d'allà. Tergiversen els fets, el nostre somriure i mans enlaire per a ells és violència, i de les lleis apliquen el que els convé per derrotar i esborrar el que no han guanyat ni guanyaran a les urnes.

Fa tres-cents anys que patim i afrontem aquestes pressions. El més trist és que Espanya no ho entén, no ho vol veure. Tan fàcil que seria asseure's en una taula amb ganes de trobar solucions amb esperit d'humilitat, amb generositat, amb diàleg, amb respecte i pensant en la gent i deixant els partits al marge. Demostreu la vostra vàlua política i trobem el terme mitjà, que tots en tenim ganes, començant per alliberar els presos polítics i el retorn dels exiliats sense repressió i amb dignitat.

MIQUEL MOMPIÓ I AZEMAR
Riudarenes (Selva)